

Komisja twierdzi, iż:

- i) Art. 5 ust. 1 nakłada odpowiedzialność na pracodawcę w stosunku do *wszystkich* kwestii dotyczących zdrowia i bezpieczeństwa pracowników, chyba że może on powołać się na wyjątkowe okoliczności z art. 5 ust. 4.
- ii) Potwierdza to inter alia historia uchwalenia dyrektywy oraz wyraźne odrzucenie przez prawodawcę wspólnotowego włączenia do niej klauzuli „o tyle, o ile jest to uzasadnione względami praktycznymi”.
- iii) Tymczasem, ustawodawstwo Zjednoczonego Królestwa (łącznie z orzecznictwem sądów krajowych) umożliwia pracodawcy uchylenie się od odpowiedzialności, pod warunkiem udowodnienia, iż podejmowanie dalszych środków, w postaci pieniędzy, czasu lub wysiłku, pozostałoby w rażącej dysproporcji w stosunku do zagrożenia.
- iv) Przedmiotowe „ważenie proporcji” najwyraźniej jest stosowane przez sądy krajowe we wszystkich przypadkach, nie zaś tylko w wyjątkowych wypadkach, o których mowa w art. 5 ust. 4.
- v) Ponadto ustalenie tego, co znaczy „o tyle, o ile jest to uzasadnione względami praktycznymi” umożliwia, sprzecznie z art. 5 ust. 4 dyrektywy, czytany w świetle jej motywu 13, wzięcie pod uwagę kosztów poniesionych przez pracodawcę (w znaczeniu finansowym).

(¹) Dz. U. L 183, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem College van Beroep voor het bedrijfsleven te 's-Gravenhage, wydanym w dniu 17 marca 2005 r. w sprawie Raverco N.V. przeciwko Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit

(Sprawa C-129/05)

(2005/C 143/27)

(Język postępowania: niderlandzki)

W dniu 21 marca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem College van Beroep voor het bedrijfsleven te 's-Gravenhage, wydanym w

dniu 17 marca 2005 r. w sprawie Raverco N.V. przeciwko Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit.

College van Beroep voor het bedrijfsleven te 's-Gravenhage zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy wykładni art. 17 ust. 2 lit. a) dyrektywy 97/78/WE (¹) należy dokonywać w ten sposób, że okoliczność sprzeciwiająca się odesłaniu przesyłki, która nie spełnia warunków przywozu, polega na niespełnieniu wspólnotowych warunków przywozu czy też niespełnieniu warunków obowiązujących w miejscu przeznaczenia uzgodnionym z osobą odpowiedzialną za przesyłkę i znajdującym się poza terytoriami wskazanymi w załączniku I do dyrektywy 97/78/WE?
- 2) Czy wykładni art. 17 ust. 2 lit. a) dyrektywy 97/78/WE w związku z art. 22 ust. 2 tej dyrektywy oraz art. 5 rozporządzenia 2377/90 (²) należy dokonywać w ten sposób, że nakazuje on obligatoryjne zniszczenie partii produktów pochodzenia zwierzęcego, w odniesieniu do których, w następstwie jednej z kontroli przewidzianych w dyrektywie 97/78/WE, stwierdzono, że stanowią zagrożenie dla zdrowia ludzi lub zwierząt?
- 3) Czy wykładni art. 22 dyrektywy 97/78/WE w związku z art. 5 rozporządzenia 2377/90 należy dokonywać w ten sposób, że każdy przypadek stwierdzenia obecności pozostałości jednej z substancji wskazanych w załączniku V do rozporządzenia 2377/90 oznacza, że dana partia produktów stanowi takie zagrożenie dla zdrowia ludzi lub zwierząt, że jej odesłanie jest wyłączone?
- 4) W przypadku odpowiedzi przeczącej na drugie pytanie — czy wykładni art. 17 ust. 2 dyrektywy 97/78/WE należy dokonywać w ten sposób, że ma on również na celu ochronę interesów państw trzecich, do których partia produktów zostałaby odesłana, nawet jeśli z ochroną takiego interesu nie wiąże się jednocześnie ochrona interesu umiejscowionego w Państwach Członkowskich Unii Europejskiej?

(¹) Dyrektywa Rady 97/78 z dnia 18 grudnia 1997 r. ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnej produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich (Dz.U. L 24, str. 9).

(²) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2377/90 z dnia 26 czerwca 1990 r. ustanawiające wspólnotową procedurę dla określania maksymalnego limitu pozostałości Weterynaryjnych Produktów Leczniczych w środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego (Dz.U. L 224, str. 1).